Zagreb ✂ br. 15 ✂ 17. veljače 2016. ✂ godina 43.

Glasnik Kluba brđana Feniks

0 kn Hrvatska ✦ 0 € Europska unija ✦ 0 £ Velika Britanija ✦0 $ SAD ✦ a i drugdje je besplatno

Poštovano društvo,

Nakon pauze od nešto više od pola godine, evo novi broj. Svega se izdogađalo, pa je broj debeli, na čak 18 stranica - Papuk, Žumberak, Grobničke alpe, Himalaja, ... Galerije slika, kao i do sada, na http://www.klub-feniks.hr/.

Nakon zaista mnogo godina, put na zimski manevar nije nas odveo u Gorski Kotar ili Velebit, kao obično, već na sasvim drugu stranu, na Papuk. Nisam tamo bio, a koliko znam ni mnogi drugi, više desetljeća. Zadnja mi sjećanja sežu do Omanovca i kasnih sedamdesetih.

No brdo je brdo i maleno nije. Vrh mu je na 953 m, a od 1999. g. je Park prirode, a od 2007. na njemu je proglašen i prvi Geopark u Hrvatskoj. Skloništa i domova baš i nema puno, što je zapravo dobro. Kako bilo da bilo, vikend je rezerviran (5 - 7 veljače 2016.), ekipa je spremna, uključujući i Poslanika za Sjevernu hemisferu (Jože, Dugi, Tino, Darac, Toni), a kombi pun goriva, većinom za ljude, a ponešto i strojeve.

U petak kasno poslijepodne autoputem do Požege, potom ponešto bauljanja po mraku do Velike. Tu je Pl. dom Lapjak, gdje je u siječnju 1981. održano Odredsko zimovanje (tko se sjeća, sjeća se). Onda makadamom do rampe. Najbliže s prometalom na putu do skloništa Trišnjica. Vonderice na buću, ruksake na kičmu i jedno 40-50 min po cesti. Snijega tu i tamo, tanki pokrov i flekice, sve uz potok Dubočanku. Planinarska kuća Trišnjica mala je prizemnica u dnu doline potoka Trišnjice podno Češljakovačkog visa. Drži je HPD Sokolovac iz Požege. U potkrovlju ima 10-tak ležaja. U šumi je u blizini izvor potoka Trišnjice, po kojemu je kuća dobila ime. Tinča je organizirao ključ (20kn/grlo). Ruku na srce, mogla bi biti čišća. U potkrovlju haraju beštije, madraci su izjedeni, komadića posvuda, oskudno suđe je većinom prljavo. No, pokraj kuće je mali objekt, stalno otvoren i koji je bolji od same kuće. Da smo znali, ključ ne bi niti tražili. Potok ukusno pitak.

Po kmici sabrali i napilili drva, vatrica vani, vatrica unutra, nebo zvjezdano do boli. Roštilj iz Žumberčanke, potoćić žubori, ćakule i cerekanje. Sutradan, put pod noge. S jednim ruksakom prema Jankovcu. Laganini, cca 2 h, snijeg plitak, nebo plavo, sunce žeže, poljetnice probile kroz snijeg - šafrani, kukurjeci, visibabe, ... Jankovac je sjajan, lijep, spicanjen za izlazak, jezerca, slapovi i slapići, drvenjare i kamenjare, luksuzan planinarski dom umjerenih cijena. Brzi obilazak, spori grah i nazad.

Po kmici sabrali i napilili drva, vatrica vani, vatrica unutra, no ovoga puta, nad vatrom kotlić - gulaš s gorgonzolom i njoki, pa okrugli stol i debatni klub. Sve jedna tema mudrija od druge, sugovornici prpošno pršte, što nema nikoga da zapisuje? Ujutro se sabralo ponešto ljudi, a na putu ih je bilo još podosta, pa je očito da mjesto baš nije nama po mjeri izolirano. No, što je tu je.

U nedjelju prema toplicama. Lipik je otpao - nama još uvijek treba Aqua Park, a ne lječilište. Toplice u Daruvaru su bolja opcija. Kupanac od sat-dva, dok se prstići ne smežuraju, daruvarska pizza, pa put Zagreba.

Toni

Visinski turizam, vrhunski turizam
Mt. Everest Base Camp 1. dio.

- Uspon na Mt. Everest Base Camp je oblik masovnoga turizma za koji su potrebne tri stvari i to slijedećim redoslijedom:
- Dovoljno novaca
- Dovoljno upornosti (volje)
- Osnovna tjelesna sprema
- Učesnici: Aram (Iransko-Britanski kolega), Chakra (vodič i nosač) i moja malenkost
- Tjelesno i duhovno putovanje se zbilo od 22 studenog do 4 prosinca 2015, sve skupa trinaest dana penjanja i spuštanja
- Uslikano preko 500 fotografija
- Početna nadmorska visina penjanja 2800 metara, najveća dokučena visina 5550 metara, prehodano otprilike 140 kilometara
- Gojze posuđene od Kendre i rashodane u Damaku, ostala oprema kupljena u Kathmandu-u
- Ukupni troškovi: nešto manje od 2000 US $

Isječci iz dnevnika

Nedjelja, 22/11/15, dan prvi

Nakon višesatnog ranojutarnjeg čekanja zbog magle u Kathmandu-u, napokon se ukrcavamo u mali Dornier 228, dvomotorni visokokrilac koji prima 12 putnika. Zadnji dio leta je vrlo atraktivan i prolazi kroz kanjon te se zatim spuštamo prema brdu na kratku i jako strmu pistu aerodroma Lukla (2800 m). Prizemljiti se mora precizno jer nema prostora za ponovljeni uzlet ako se pogriješi. Slijeće se uzbrdo a polijeće nizbrdo. Neki kažu da je to treći najopasniji aerodrom na svijetu.

Ima dosta turista-planinara sa raznih strana svijeta te raznih dobnih skupina od teenagera do seniora koji su nadomak sedmog desetljeća. Naš vodič Chakra pripada kasti Rai, ima isto prezime

Rai, a toj kasti pripadaju i legendarni nositelji prezimena Sherpa. Podrijetlom su sa Tibeta. Nizak, smeđe puti, ovećeg pivskog trbuha i žilav. Nosi moj veliki ruksak, sa dijelom mojih, aramovih i svojih stvari, sve skupa oko 20 kg. Ja na leđima nosim 8 kila a Aram oko 12-13.

Prolazimo kroz živopisnu Luklu, registriramo svoje dozvole/ulaznice na kontrolnoj točci kod izlaza iz grada i avantura počinje. Po putu srećemo dosta planinara koji se vračaju te mnoštvo yakova. Stabilne, mirne i mile životinje. Po prvi put nakon skoro dvije godine u Nepalu vidim yakove. Nema ih oko Annapurne.

Prvi dan hodamo oko 3,5 sata i stižemo u Phakding (2600 m). Znači izgubili smo 200 metara nadmorske visine. Imam laganu glavobolju ali imao sam je i prethodni dan u Kathmandu-u. Očito je da su Guest House-i (GH) u ovom dijelu Himalaje daleko bolji od onih na Annapurna Base Camp trekkingu. Hodali smo u kratkim rukavima, ali čim padne sunce postaje jako zima, te se odmah oblači termo donje rublje i par slojeva flisa, te kapa i rukavice. Svejedno je hladno dok sjediš unutra a peć još nije upaljena. Spavamo u vrećama i pokrivamo se poplunima.

Ponedjeljak, 23/11/15, dan drugi

Danas smo prolazili kroz prekrasnu planinsku prirodu punu mirisne crnogorične šume sa povremenim pogledom na spektakularne vrhove Himalaja prekrivene snijegom. Toliko je lijepo da sam se umalo rasplakao od te silne ljepote.

Hodali smo nekih 4,5 sata, možda i više, a uz put smo sretali šerpe koje nose sulude terete na leđima okačene na širokoj traci koja je osovljena na vrh tjemena. Chakra objašnjava da je poanta u ravnoteži, nagibu leđa i laganom, no ne opet presporom kretanju. Naišli smo na klinca

od 14 godina, bosonog u plastičnim natikačama koji je nosio 79 kila, što je možda bilo i duplo od njegove tjelesne težine. Na yakove stave maksimalno 80 kila. Dolazimo u Namche Bazar (3400 m), relativno veliko mjesto amfiteatarskog oblika i okruženo prekrasnim zasnježenim vrhovima. Tu ćemo ostati dvije noći zbog obavezne aklimatizacije. Osjećam se dobro, a napokon sam se i malo ozbiljnije israo. U GH, gdje smo se smjestili, održava se vjenčanje i sa zanimanjem gledamo svečane lokalne nošnje, vjerojatno tibetanskog porijekla. Uslikao sam prvu bebu yaka, preslatko stvorenje usred mjesta stoji samo.

Utorak, 24/11/2015, dan treći

Još jedan sunčani divan dan sa vedrim plavim nebom. Ujutro se družimo sa mladim australskim parom koji će provesti čak 20 dana na trekkingu. Dijelimo razmišljanja dali ili ne uzimati tablete protiv visinske bolesti. Dijelimo sir od yaka što sam ga jučer kupio. Kao i na ABC trekkingu svaki obrok počinjem sa bistrom povrtnom juhom

u koju dodatno stavljam češnjak, đinđer, kurkumu i papar. Mada je dan aklimatizacije to ne znači da se ne hoda. Krećemo strmim usponom do starog aerodroma koji je iznad Namche Bazara. Nije u upotrebi jer lokalno stanovništvo nije dopustilo korištenje istog jer bi mjesta između Lukle i Namche Bazara ostala bez turista. Produžujemo do Mt. Everest View hotela koji se nalazi na 3800 metara sa kojeg se pruža veličanstveni pogled na Nuptse (7864), Mt. Everest (8848), Lhotse (8516) i Lhotse Shar (8382). Sve je kao na dlanu. Zapravo, tu je vjerojatno najbolji pogled na dotične vrhove. U ovaj hotel klijentela dolazi helikopterom, ostane jednu noć i onda se vrate na isti način. Popili smo skupi čaj na terasi hotela i vračamo se istim putem. Tijekom dana je toplo, pa čak i vruče. Mirišem osušene cvjetove koji me podsjećaju na smilje a bogami i slično mirišu. Popodne osjećam laganu glavobolju, možda je to i od jakog sunca. Navečer me muče sinusi a peče me i grlo. Loše i malo spavam ponoći.

Srijeda, 25/11/15, dan četvrti

Ujutro krećemo iz Namche Bazara oko 8 i ponovo onaj strmi uspon ali ovaj put sa ruksacima. Nakon toga sat vremena po ravnoj stazi i onda spuštanje u Phangi Thang na 3250 metara. Hodamo kroz crnogoričnu šumu koja se polako pretvara u Rhododendron šumu. I dalje nas prati vedro, sunčano i ugodno vrijeme. Nakon spuštanja dolazi oštar uspon do Tengboche (3860) gdje se nalazi službeno najviši budistički samostan za čijim leđima se nazire sveta planina na koju se nitko ne smije uspinjati. U Tengboche-u se nalazi i pekara sa izvrsnom pitom od jabuka, koja košta 400 nepalskih rupija (oko 4 dolara) za šnitu ali vrijedi svake cente. Nastavljamo uz rijeku i penjemo se

do Pegboche-a koji se nalazi na 3930 metara. Tu ćemo prenoćiti. Danas smo hodali bar 6 sati a Chakra kaže da smo prešli 17 kilometara. Aram se dobro drži s obzirom da ga muči zglob desne noge koji je načeo još drugog dana hodanja.

Četvrtak, 26/11/15, dan peti

Nisam spavao skoro cijele noći, vjerojatno što od visine a štogod od sinusa koji su primili i Arama i mene. Brdo žute i krvave žbuke izlazi nam iz nosa. Ujutro nam je obitelj Francuza dala dosta vrećica biljnih čajeva koji će nam dobro doći slijedećih dana. Skompali smo se tako da je Aram spontano počeo pjevušiti melodiju koju sam ja odmah prihvatio a ispalo je da je to iz francusko filma „Čovjek i žena“ režiranog od Claude Lelouch-a 1966 godine. Francuzima se to jako svidjelo. Ujutro krećemo oko 9 i dolazimo u Dingboche (4410) oko 12:45. Hodali smo polako, teren nije bio zahtjevan ali visina i upala sinusa čine svoje. Nakon ručka sam odspavao ali sam se probudio sa još većom glavoboljom a možda i temperaturom. I ovdje ćemo ostati dvije noći zbog aklimatizacije. Inače teren se sa visinom značajno promijenio, te je sad poprilično surov sa niskim i neuglednim smeđim raslinjem.

Petak, 27/11/15, dan šesti

Još jedna noć sa malo ili nikako spavanja. Jutros smo krenuli uputili prema obližnjem mjestu zvanom Chhukhung (4730 m). Postaje sve hladnije i dobro se oblačimo za hodanje. I dalje je sunčano

ali se polako navlače oblaci. Nadmorska visina utječe na našu kondiciju te hodamo polakše i teže. Nakon nekih sat vremena hodanja počinjem osjećati jake trnce u nožnim prstima. Pošto je to jedan od znakova visinske bolesti počinjem uzimati Diamox kojeg imam u ruksaku. Današnja tura hodanja traje nekih 4 sata. Umorili smo se a mene opet boli glava. Poslije ručka opet idem spavati a nakon dizanja me hvata proljev. Nikad nije dosadno.

Grga

(Nastavak u narednom broju)

OPET TA NEBESA

Opaska urednika:

Grobničke alpe - bivak, 23.10. - 25.10.2015. Bazni logor Žumberak, Grobničke alpe - Nebesa, Klek, Gorski Kotar - Golubinjak. Sudjelovali: Tino, Dugi, Darac, Toni.

A sada autor:

Nekako sam se ozbiljno bavio mišlju da ovaj put ne pohodim s društvom ovaj vrh pod „skromnim“ imenom Nebesa. Naima poslije zadnjeg posjeta istom, osobna pamet me umalo napustila. Onako poput uvrijeđene žene pregaženog ega. Ili poput razljućenog djeteta kojem si upravo rekao da Djed Mraz ne postoji te da mu darove donose dobrohotni otac i šopingom iscrpljena mater i to bez opskurnog provlačenja kroz (ionako preuski) dimnjak. Danas se dakako svi grijemo pogonom visoko kaloričnih plinskih bojlera čime se poželjnost djedmrazovskog zvanja postavlja u ravan sa, recimo onim nuklearnog tehničara u Fukušimi, naprimjer.

Doduše poznajem ponešto mojih dragih prijatelja koji bi gurnuli ruku (ako ne i nešto svetije) u vatru da me ista dotična gospođa napustila, pa blago rečeno, poodavno.

No možeš si misliti koliko je njima za vjerovati. Uostalom ja i ta dama (kako si samo ona voli tepati) imamo prešutan ili bolje reći premisaoni dogovor da se uzajamno ne napuštamo „dok nas smrt ne rastavi“ ili ukoliko netko od nas izvrši ozbiljan preljub.

Eto, kako još nisam skužio kako „preljubiti“ vlastitu pamet, i s kim uopće, dragi moji, nema straha i nema prehrane od uzaludne i zajedljive naslade. Bar do mirogojske ploče. A ta bu se dama tek načekala da s njom „preljubim“ vlastitu pamet. Ipak sam ja jedan odan i promiskuitetu nesklon muškarac, bar kad se to pameti tiće. Nisu uostalom stari ljudi govorili da ti za ne-skori ulaz u „podpločno“ carstvo treba nešto sreće i podosta pameti. Stoga koliko god vam to u ovom trenutku djeluje neozbiljno ja i draga mi gospa nemamo namjeru rastati se brzo. Stoga bez naglih misaonih pokreta. Moliću lijepo.

E sad pitate se otkud onda ja u ozbiljnoj ugrozi od napuštanja vjerne mi pameti kod baš tog brda.

Pa ja bih rekao da se ista našla uvrijeđena i zapostavljena ovim mjestom (ne bez razloga) nazvanim Nebesa. Svjesna je ona jako dobro koliko je meni stalo i koliko sam uostalom ovisan o tome da se nađem okružen jednom od magičnih tvorevina prirode sa čijim se pejsažima stoljećima bore ljudski umovi nebi li ih što autentičnije opisali i dočarali. No samo su rijetki (vrlo rijetki) u tome i uspjeli. Mislim, možda samo nekolicina od svekolikog ljudskog roda do sad.

Ima ih nekoliko koji su to uspjeli prenijeti čak i na svoje slikarsko platno, no oni su očito prešli crtu „preljuba“ i skončali odrezana uha i/ili s komadom olova u glavi. Neki ili bolje reći neka nisu mogli odoljeti već se, punih đepovima kamenja, utopila u vodenoj pohoti prirode.

Što je mene spasilo? Pa, da budem realno sarkastičan, ja zasigurno ne spadam u probranu nekolicinu gore navedenih.

Drugo, da budem sarkastično realan spasilo me prisjećanje na razum običnih ljudi koji na ovom području obitavaju stoljećima i sumnjam da su se baš nešto bavili mišlju o silasku s vlastite pameti nebi li se uspeli u visine duhovne obmane prirodnom ljepotom. Kako bi se to danas reklo, neugrožena vrsta.

No da im je nešto bilo sumnjivo to sigurno.

Kako drugačije rastumačiti simboliku kojom su kitili prirodna obilježja ovog kraja.

Kako objasniti tu njihovu potrebu da recimo široko i ravno polje, koje se prostire od grubih strmina planine pa sve do gotovo vižljastog mora, nazovu Grobnik. A dominantni vrh koji sve to promatra i smireno nadgleda imenuju Nebesa.

Bilo bi vrlo atraktivno obrnuti percepciju pregleda, pa recimo zamisliti slikovnicu u kojoj se ravnice pejsaža imenuju Nebesa a da to sve s nekakovih visina, onako bahato promatra i nadgleda, šta ja znam, Grobnik, Belzebub ili Humak, recimo. Zanimljivo, zar ne?

Uostalom ajmo dalje malo kusati po vlastitom umu.

Zamislimo, naprimjer usamljenog astronauta imenom, recimo, major Tom.
Sjedi on tako u svojoj limenoj kanti, sam, ostavljen i od Boga i od roda mu ljudskog. Samoću tjera rutinskim poslovima stiskanja šarenih gumbića koji ionako nemaju drugu svrhu nego da na TV snimkama izgledaju kao nešto sofisticirano, do besvjesti komplicirano i shvatljivo samo ljudima koji su prošli dugotrajan i mučan proces obuke za grandiozno zvanje astronauta. Svjestan je i on da su te šarene laži sastavljene od još šarenijih bombona kokpita, pa se smijući u vlastiti brk, (budući da tuđeg i onako nema) prisjeća nekog prastarog balkanskog vica o Muji i posadi mu od svinja. Osjeti tad kako se refleks smjeha pokrenut negdje u predjelu ošita počne valjati cijelim gornjim djela torza nebi li poput hripavog kašlja prohujao glasnicama proizvodeći usput glasni hihot hijene. Zvuk tako svojstven samo njemu. Uskoro je cijela krhka konstrukcija njegove limene kutije počela rezonirati u skladu s njegovim glasnicama poput nekog opskurnog žičanog instrumenta koji se na svoju žalost našao u prostor takove praznine da je njegov zvukovni trud stvorio neka sasvim nova poimanja besmisla.
Upravo u trenutku kad je major Tom osjetio kako samoća potjerana smjehom ustupa prostor dobroj

volji, popuštajući poput propuha pred samo zatvaranje prozora (opet balkan), pogled mu zakvači scenu uokvirenu malim okruglim prozorom u kojem se ugnjezdila, pa jedno dobra četvrtina zemaljske kugle okružena nekOm magličasto bjelkastOm koprenom koju onako pornografski razgoljuje sunčeva svjetlost.

Prozbori on tada u onaj svoj isti brk: „Pazi ovo, eno ih nebesa, eno tamo, tamo dolje.!“ Prođe mu tada kroz glavu, još uvjek poplahnutu smjehom, „što je meni zapravo gore? Što mi je dolje? Vrtim se u ovom beštežinskom svemiru k'o prase na ražnju, izložen čas vrućem suncu, čas hladnom i crnom svemiru izbušenom svjetlim iskricama davno umrlih zvijezda koje gledamo samo zato jer je vijeme popustilo pred upornim molbama prostora da ih još uvjek smatramo za žive. I da zezancija bude veća, komotno tome mogu dodati podatak da se u toj „samovrtećoj“ limenci i ja osobno okrećem u „svom“ beštežinskom stanju i to u baš svim zamislivim smjerovima. Za „okretni moment“ mi je dovoljan i bezazleni prdac“. A da ne pričam o kinetici onih ozbiljnih „postgrahovnih“ od kojih sam (ne jednom) zaradio i poneku ozbiljniju ozljedu. Od sve te silne vrtnje u svakom trenutku kad si pogledam noge

one su mi dolje. E ali bogami i gore. Percepcija mi ovisi isključivo o trenutnom raspoloženju, nikako o Newtonu i njegovoj jabuci. Hoću reći, ako u ovom trenutku kažem da su mi stopla gore to nikako ne znači da mi je glava bezpogovorno dolje. Ili ako baš treba dokazivati fizičarima, vrijedi i obrnuto.
Koji privid! Koji maestralni privid!!“

Nevjerovatno s kojom lakoćom čovjek prihvati i pomiri dva potpuno nespojiva i nepomirljiva pojma: nebesa i dolje. Treba mu SAMO poć' u svemir.

Pri samoj pomisli na uzajamno ispreplitanje neispletivog, na ražanj, toplo – hladno, privid, stopal, različitih intonacija isprdka te Muju i njegovu svinjsku posadu, obuze Toma takav smijeh da su ga jasno razaznali i ljudi u nasa-inoj kontrolnoj sobi, bez obzira što se bilo kakav zvuk već jedva razaznavao obzirom na sve veću udaljenost koju je stvarala fizika svemira igrajući se pokvarenom limenom igračkom poslanom (Bog zna zašto) sa te plavičaste kuglice (samo)zvane Zemlja.
Kakva predivna zrcalna igra apsurdne mentalne oprečnosti.
DOLJE - očajna lica znanstvenika zabrinutog pogleda uprtog GORE, prema nebesima.
GORE - nasmijano licem Toma, razdraganog pogleda spuštenog DOLJE prema tim istim nebesima.

„Darac, ej, DARAC! Koji mu je Q..c? Ej Darac!! A evo ga. Ajd' mi molim te dodaj tu bocu s vinom. Šta si se toliko zabuljio u taj mjesec?
Pa da ga nebi čovjek prebio!
Naravno da se s ljudskim glasom vratilo i ono DOLJE. Prvo sam osjetio kako me kamen svojim najšiljatijim djelom upozorava da ga nemilosrdno pritišćem bubregom. Zatim sam u odnosu na položaj mojih stopla i ravnine mjeseca shvatio da opet gledam GORE prema nebesima.
Naravno. Ukazao se čuvar razum i vratio me u odane skute vlastite pameti. Neda se sirota priležnica pa što ću?

U nekoj besmislenoj opsjeni (svojstvenoj samo njemu) šiljati mi je kamen na samo njemu, i eto slučajno meni, razumljivom jeziku tumačio kako blaga gospodarica DOLJE goni svoju odanu sluškinju gravitaciju da, u potpunoj opreci s ljudskom reprodukcijom, svojom konstantnom silom vuče naša već rođena tjela natrag u toplu vulvu matere nam Zemlje. Jedino što na tom putu uporne sile stoji tek je tanka diafragma otvrdle površine te iste Zemlje. Apsurd?

Izgleda da se i majka svih majki nećka između potrebe da se reoplodi ovom ljudskom nećisti i nagona da nas sve nemilosrdno ispljune u hladnoću svemira.

Uostalom to rasipanje reproduktivnog resursa nije nepoznato ni ljudskom (naročito muškom)

rodu. Koliko li je samo mala granica između zbunjenog glavatog repaša u toplini maternice i očajnog homo erectusa u hladnoći svemira. Tek nekoliko kilometara atmosfere i tanka opna nebesa.
Bojim se jedino da će, ukoliko se majka odlući za potonje rješenje, taj naš posljednji i masovni egzodus sa toplih i hranjivih zemljo-grudi biti popraćen drugačijim zvukovima od onog grlenog i neobuzdanog smijeha, smijeha iz dna duše kojeg su uz elektrostatsko krckanje posljednje čuli zabrinuti znanstvenici američkog astrodroma negdje na obalama južnog Teksasa.
Nitko od njih to nije nikad priznao. U tom trenu među njima je zavladao spontani i doživotni zakon prešutne šutnje. Do danas to nitko od njih nije spomenuo no svi su je osjetili. Tu blagu posjekotinu zebnje. Poput grebanja metalnog nokta niz kičmenu moždinu. Zebnju, strah, ne toliko za već zapečaćenu sudbine majora Toma koliko za sudbinu njih samih. Za sudbinu njihove djece. Za sudbinu svih nas.
Tad me je uzelo vino.

Mislim da ću sljedeći put ipak preskočiti izlet na ta Nebesa. Onako, zbog elementarne higijene osobne pameti.

Opaska autora

Ispričavam se svim ljubiteljima prirode i njenih duhovnih štovalaca što vam nisam priuštio orgazmičke prikaze njenih čari no sam se sekundarno (i sebično) vodio idejom da bi za vaše (i naše) zdravlje bilo možda bolje da se zanemarujući verbalnu onaniju pridružite nama praktičnim štovaocima naturalne pornografije u pokušaju nagovaranja vlastite nam matere Zemlje da nas između paklenog sagorjevanja u lavi njenog reproduktivnog sustava i smrzavanja u negostoljubivom svemiru ostavi negdje na pola puta. Taman tamo negdje u podnožju Nebesa.

Primarno sam se ipak preplašio vunenog kaputa s đepovima prepunih kamenja.

Requiem

Htio bih se ovim putem zahvaliti posebnom gospodinu koji mi je dohranio inspiraciju svojim prekrasnim vizijama ljudskog uma, kako onog bolesnog i razumu teškog, tako i onog veselog i zdravljem isijavajućeg.

Hvala gospodine Bowie, naklon vam i šešir do poda.
Putujte mi veselo do nekih tamo blistavih i davno ugaslih zvijezda, grcajući u suzama neobuzdanog smijeha.

Putujte! Putujte smjelo.

Darac

Bivak na Slapnici

U ove tmurne zimske dane, kad se budiš po mraku, a doma vraćaš isto po mraku, rado se sjetim zgodnog ljetnog izletića na Slapnicu (04.07. - 06-07- 2015.). Dan je bio kipuć, a valjda je već u 8 ujutro temperatura bila + 30°C. No, nas petero (Sanja Nikolić, Darac, Palad Toni i ja) naguralo se ne znam na koji način u čuvenu bijelu Ladu Nivu (s ruksacima na koljenima) i pobjeglo iz užarenog grada put Žumberačkog gorja u potrazi za malo svježine, ali puno više prirode i divljine. Mislim da je Palad, iako je sjedio na prednjem sjedalu, savladao houdinijevske vještine ne bi li ušao i izišao iz auta. Ono malo kose na tjemenu mu je neprekidno žuljao krov auta.

U takvim uvjetima pokazao se od „velikog“ značaja dual clima system Lade, iako je upravljanje manuelno putem ručica od prednjih prozora. Naravno da smo radi svega morali često stajati i odmarati se te ispružiti udove. Do Jaske smo na toj vrućini već potrošili i zalihe tekućine pa

smo se onda u većem dućanu dobrano opremili ne bi li stradali od dehidracije tijekom dana koji je bio pred nama. Napokon, nakon duljeg putovanja silazimo sa asfalta i počinje makadamska cesta kroz čarobni ambijent neprirodno zelenog kanjona Slapnice.

Potok nam je čas sa lijeve, čas sa desne strane, a gustoća šume ipak pridonosi tome da je malo svježije i lakše disati. U nekom trenu zastajemo radi šetnje do slapa Skakavca. Nigdje nikoga od ljudi sve do jezerca ispod slapa, a kad tamo dvije sirene uživaju u svježini jezerca. Pristojno smo se pozdravili i pročavrljali par rečenica, a onda se Palad osmjelio i na užas sirena skinuo čarape ne bi li u jezercu ohladio stopala. Srećom, to je trajalo kratko, a nakon toga smo se popeli do vrha Skakavca i potom žedni `ko grabe se vratili do auta.

Nakon još pola sata vijuganja ceste uz potok došli smo praktično do kraja ceste, sada već duboko u Žumberku. Tu se nalazi „izmišljena“ livada s drvenom prizemnicom koju netko očito održava, ali na kojoj do sada nikada nismo nikoga sreli. Ovaj puta smo sreli čovjeka naših godina (ne Tonijevih) koji je očito vlasnik kuće i koji je sam uživao u ljepoti krajolika. Bio je susretljiv te dopustio da na njegovom terenu ostavimo Ladu, a mi smo, natovareni `ko magarci uputili par sto metara dalje uzvodno uz Slapnicu. Na brzinu smo podigli šatore.

Kako do sada nikada nisam bio dalje uzvodno uz Slapnicu do njenog izvora dalje od možda pola sata hoda, a dan je još bio mlad, tražio sam društvo za tu akciju, ali je ekipa bila više sklona pijuckanju i čavrljanju uz svježinu potoka i šume. Procijenivši kako izvor ne može biti puno dalje od mjesta do kojeg sam već ranije bio došao, zaputio sam se 1. sam i 2. u kratkim hlačama uzvodno (dvije klasične početničke pogreške). Dogovor je bio da sam natrag za najkasnije sat i pol.

Ali avaj! Teren kanjona je bez ikakvih staza i izrazito težak, napredovanje ljeti sporo radi bujne vegetacije (uglavnom trnovitih kupina), vrijeme leti, a ja ne odustajem od svoje namjere. Nakon više od sat vremena napokon dolazim ne baš do izvora, već do nekoliko manjih tanjih potočića koji očito čine kasniju Slapnicu. No, prošlo je već više od sat vremena i odjednom mi postaje jasno da neću stići natrag do logora u dogovoreno vrijeme i da će se ekipa zabrinuti. Zato jurim natrag kroz gustiše, strmine i kamene dijelove kanjona, šibaju me pikave kupine i grane, a na nekim mjestima u kanjonu se „držim zubima za zrak“.

Odjednom, na približno petnaestak minuta hoda od logora srećem Darca i Tonija s ruksacima i shvaćam koju sam konsternaciju izazvao, jer me nema više od dva sata. Dečki su krenuli po mene u pomoć misleći da sam negdje stradao! Moram reći da za to u tom dijelu kanjona ima pregršt mogućnosti i da me je sreća pomazila.

A onda smo se sva trojica zajedno vratili u logor, dečki s pokojom psovkom na moj račun, a ja izgrebanih i raskrvavljenih potkoljenica. Jedina kolateralna šteta je bio Darcov švicarac koji je u nekom sanjkanju po guzi na strmini kanjona odlučio ostati u divljini. Sreća da smo se u Jaski dobro opskrbili, jer smo do dugo u noć proslavljali uspješan završetak dana.

Drugi dan smo još jednom prokrstarili prekrasnim kanjonom Slapnice na povratku u civilizaciju i „napunjenih baterija“ se vratili u uzavreli grad.

Tino

Slavonija IV

Ove godine (ja sam još uvijek u 2015. godini) bili smo na sada već tradicionalnom izletu u Slavoniju. Četvrti izlet po redu na istok lijepe naše zaslužuje pridjev „tradicionalni“, iako radi točnosti i korektnosti izlet je zapravo bio u Slavoniju i Baranju, s naglaskom na Baranju.

A prisutni su bili Tino+ Sanja, Toni+Sanja, Darac, Lela i ja (autor ovog putopisčića).

Za termin izleta sam odabrao kraj ljeta, zadnji vikend kada se još uvijek osjeti da je pravo ljeto, a u zraku se polako osjeti da dolazi jesen. Noći su već hladnije, ali po danu je bilo itekako vruće. Tema izleta je bila Baranja, o kojoj smo svi dosta čuli iz raznih priča, medija ali smo se htjeli i osobno uvjeriti jeli sve doista tako kako se priča.

E pa evo kako je sve bilo. Došli smo u petak navečer u Šag, gdje nas je dočekala moja sestra Lela sa čobancem i ostalim kulinarskim delicijama. Sutra dan, u subotu, krenuli smo po osobno razrađenom itinereru preko Osijeka do Bilja u Baranji. Prva postaja je bio dvorac u Bilju. Dvorac na žalost nije u funkciji, zapušten je, dotrajao je i vapi za nekim investitorom koji bi mu udahnuo

život. U boljem stanju nije niti okolni park, ali to je naša realnost. Iz Bilja smo produžili za Dardu, gdje smo se zaustavili također kod dvorca. Priča je isto otužno identična kao i u Bilju. Sve je devastirano kao da ne želimo priznati da je i to dio naše povijesti. Uvijek vučem paralelu između dvoraca u Njemačkoj, Francuskoj ili iz bilo koje druge europske zemlje, sa dvorcima i takvim našim kulturnim nasljeđem a koje je nažalost nedovoljno valorizirano. I radi toga sam uvijek žalostan ali na žalost tu smo gdje smo.

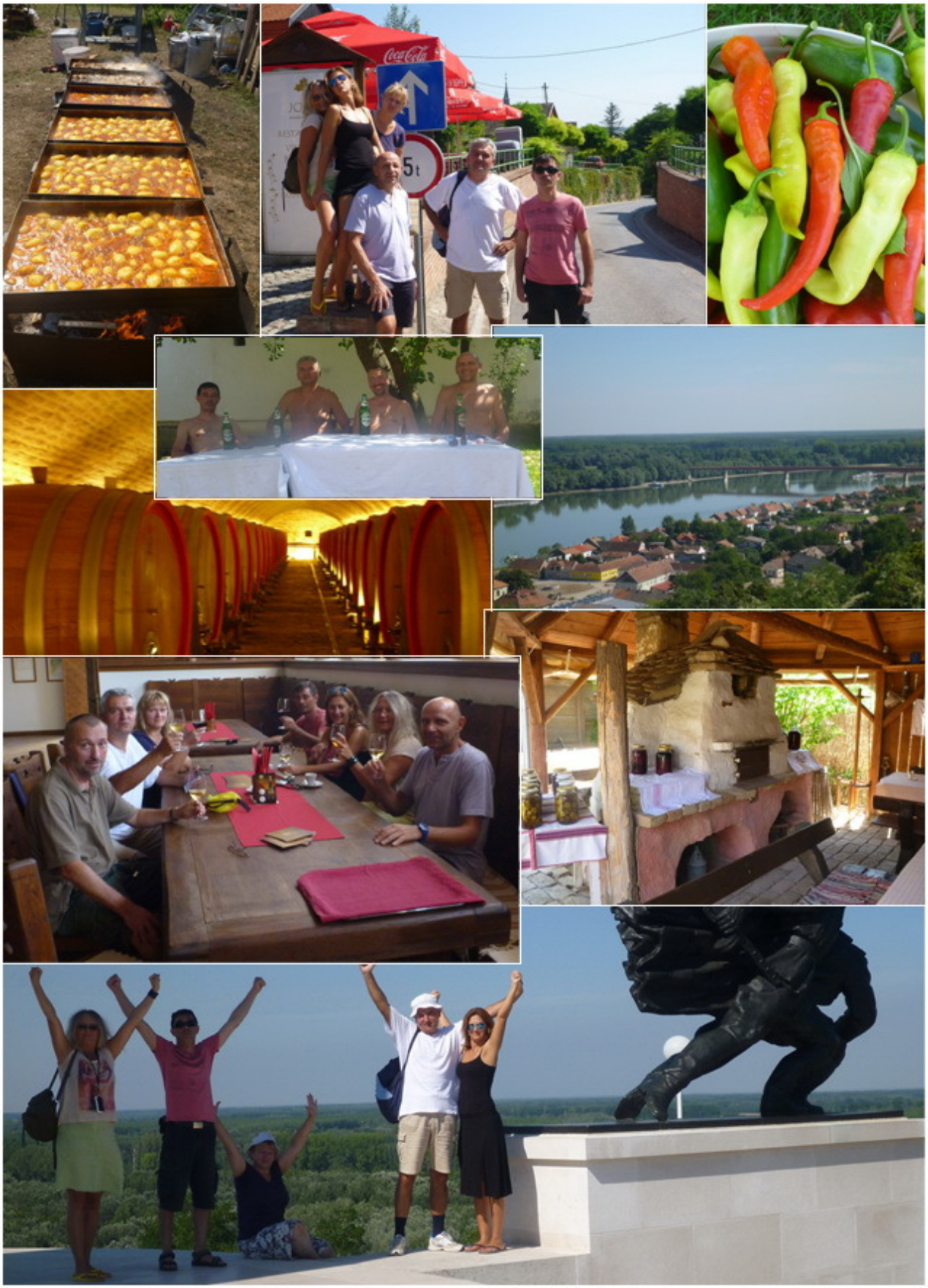
Iz Darde smo krenuli prema Karancu, selu koje se sa dobrim markentingom već pomalo proslavilo i postalo poznato po seoskom turizmu. U Karancu smo u hladovini Baranjske kuće popili piće, nismo imali vremena dulje se zadržavati, te smo nastavili prema Kneževim Vinogradima. Stari Beljski podrum, obnovljen, pružio nam je utočište za degustacije vina. Uz vrlo ugodno, profesionalno i uljudno vođenje stručnog vodiča, obišli smo stari podrum i čuli malo o povijesti podrumarstva i vina u Baranji.

Nastavili smo dalje cestom uz južne padine Baranjske kose (brdo u Baranji), prošli Suzu i zaustavili se u Zmajevcu, selu sa karakterističnim vinskim podrumima ukopanim u lesne padine Baranjske kose. Posjetili smo vinski podrum privatnog vinara Josić i degustirali malo njegova vina, ali nam nije „legao“ tako da se nismo dugo zadržali. Produžavamo dalje prema Batini i Dunavu. A Dunav, velika rijeka koja nas spaja sa srednjom Europom teče mirno kroz Batinu. Iznad Batine na brdu nadvio se spomenik poginulim vojnicima crvene armije koji su tu izginuli 1945. godine. Taktički gledano postavlja se pitanje zašto je baš tuda morala crvena armija prelaziti Dunav kada su Nijemci bili ukopani u Batini na brdu. Puno je vojnika iz Rusije, Ukrajine tu poginulo. I tu bih se zaustavio sa pitanjima jer je kompletna ta bitka kod Batine bila besmislena kao što su inače i svi ratovi.

Iz Batine smo krenuli po sjevernoj strani Baranjske kose, prema Kneževu, gdje smo također obišli dvorac s parkom. Isto je zapušten, mrtav i čezne za boljim danima. Već smo polako bili umorni, gladni tako da smo se preko Belog Manastira i Belišća vratili u Šag na ručak. Čekao nas je fiš koji smo popratili sa vinom i pivom, po izboru, a bilo je i gužvare s orasima (to su kolači za one koji ne znaju).

Na večer smo se ponovno vratili u Baranjsku kuću u Karancu, da čujemo kako zvuče baranjski tamburaši. Osobno, bio sam pomalo s njima razočaran jer sam očekivao da će više srca unijeti u svoju svirku, ovako je, po meni, sve ispalo dosta konfekcijski i hladno.

U nedjelju, održavala se baš taj vikend Olimpijada starih sportova u Brođancima, pa hajde da ju vidimo. Malo smo zapravo vidjeli od samih

suvenira, voli na raznju, cvarака i nesnosne

vrućine. Brzo smo zaključili da je bolje biti u Šagu u hladovini pa smo prionuli tamanjenju ostataka fiša i čobanca.

inače rijetko kada svratili, a poruka onima koji nisu bili s nama je da nam se pridruže na izletu Slavonija V. Imam već od prilike viziju kako bi to moglo izgledati. Neću otkrivati detalje, neka bude malo iznenađenja, mogu reći samo da će izlet biti adrenalinski. Vidimo se na ljeto ponovno u Slavoniji i Baranji.

Čarli

8. redovna skupština
Udruge
Klub brđana Feniks

Godina za godinom se polako nižu pa smo tako došli i do 8. redovne godišnje Skupštine naše nam drage udruge Klub brđana Feniks, koju smo održali 11.09.2015. godine s početkom u 20.00 sati u prostoru BarBara.

Okupili smo se u zadovoljavajućem broju tako da smo mogli donositi odluke a prisutni su bili: Bato, Darac, Doško, Tino, Mrga, Toni, Robi, Čarli, Danko. Kao gosti su bili prisutni Grga i Žila.

Dnevni red je bio slijedeći:

- izbor radnog predsjedništva, zapisničara i ovjeritelja zapisnika,
- usvajanje dnevnog reda Skupštine,
- usvajanje izmjena Statuta naše udruge,
- izvješće o radu u proteklom razdoblju,
- financijsko izvješće za proteklo razdoblje,
- prijedlog plana rada za iduće razdoblje i
- razno

Ovogodišnja Skupština se po dnevnom redu razlikuje od prijašnjih zbog točke dnevnog reda koja se odnosi na usvajanje izmjena Statuta udruge. Zbog izmjene Zakona o udrugama sve su udruge bile dužne uskladiti se s izmjenama zakona pa je to učinila i naša udruga.

Pod točkom razno važno je spomenuti jedan važan i za našu udrugu poseban događaj. Po prvi puta smo dobili ženskog člana udruge. Dama koja se ohrabrila i pristupila našem okorjelom muškom društvu je Sanja Nikolić, Tonijeva supruga. Bravo Sanja i dobro nam došla! Sigurni smo da ćeš sa ženskim načinom razmišljanja i pogleda konstruktivno pridonijeti radu Kluba Feniks.

Rad Skupštine je protekao u miru, prošli smo sve točke dnevnog reda i usvojili sva izvješća i prijedlog.

Slijedeća 9. redovna Skupština biti će ujedno

i izborna, kada ćemo birati naše novo rukovodstvo. Do tada želim našoj udruzi i svim njezinim članovima puno uspjeha u radu i životu.

Predsjednik Kluba brđana Feniks
Stanislav Pandurić - Čarli

Foto podsjetnik

Nikako sve, samo ponešto

Zrinščina, Robertova zabava

12.09.2015. (Robert, Anita, Grga, Anela, Danko, Čarli, Sanja, Tino, Bato, Vesna, Sanja, Toni + Buba, (Š)nala) + (School annex - Jože, Ivana, Buto, Darac)

Kupa, Pribanjci, zabavica

11.07.2015. (Čarli, Žila, Boronjek, Tino, Sanja, Toni, Sanja)

Kupa, Pribanjci, radna akcija - Miškov most III dio

(nije gotovo kad misliš da je gotovo), 04.10.2015. (Čarli, Darac, Tino)

Obilježavanje dana osnutka CP-a, 18.09.2015., Bar bar

(Ivana, Heksa, Dejan, Tino, Đuka, Sanja, Darac, Čarli, Robert, Dugi, Doško, Mrga, Peđa, Grga, Nevena)

Kina

- "Everest", 14.10.2015
- “Zvizdan”, 21.10.2015.
- “Povratnik”, 03.02.2016.

I dr.

Izdavač:

Klub brđana Feniks / Mountaineer Club Phoenix

Čikoševa 4, 10000 Zagreb, Hrvatska

URL http://www.klub-feniks.hr/; Web je zaštićen lozinkom – dostavljamo na upit.

e-mail: feniks.klub@gmail.com; **fax:** ++385 (01) 234 56 31

MB: 2475928 / **OIB:** 81675226842 / **Reg. br.:** 21006546

Žiro račun: 2360000-1102065310; **IBAN;** HR852360000-1102065310

Zagrebačka banka d.d.

Nakladnički broj ISBN 978-953-57823

Izlazi povremeno od 1973.